

315530

Полтавська обл.

Оржицький р-н

с. Маяківка

Семоненко Іван Микол.

2 березня 1989 року.

Уважаемый Володимир Антонович!

Я житель с. Маяківка, Оржицького р-ну Полтавської обл., пенсіонер, ветеран труда. Моя коротка автобіографія. Народився в с. Золотухи Оржицького р-ну в 1925 р. 26.XI, в 41 році закінчив 7 кл. поч. школи, був в окупації, в 43 р за третім туром був угнаний в Германію на рабську роботу. Визволяли американці. Після повернення на батьківшину по направленню два роки робив на Уралі на відбудові виробництва. Постійний підписчик газет, журналів, брошур в т.ч. «Сільські вісті». Регулярно читаю, бо є про що читати коли стала гласність і появилася істина правда прошедшого і настоящего. До газети не писав, а вам рішив трошки написати, як живий свідок тих трагедій, чорних діл, які творив отой кат, убивця Сталін з своїми пособниками. Дуже добре пам'ятаю 33 рік і всі довоєнні роки в селі. В статтях «33-голод» все описується справедливо. Це добре що пишеться така книга-меморіал 33-голод, щоб знали правду наші діти і внуки. Мої батьки з сім'ї середняків, землі було 1 десятина на якій батько построївся, і ще орендував 1 десятину. Мали корову, коняку, свині, кури. Після розграблення тобто кулачки заможніших селян, як казали кулаків, дійшла очередь і до нас. Розкулачили, помню мати на печі розсипала два мішечки жита заспала рядном, і коли побачила що ідуть буксири, нас двох з братом положила на печі. Буксир Кислій Петро поскидав нас з печі а жито забрали .як ми й мати плакали просили не забирать бо то було останнє в господарстві. В 30 р. організовувавсь радгосп і наше дворище відійшло в радгосп, батькові далисправку на виїзд. Ми поїхали і ще з нами односельці в Росію. Устроїлись в Сухінігах на роботу, жили в общнжитії, батько і мати робили, ми діти були в садку. Там був хліб, було що їсти. В 32 р. нас усіх українців звідти вирядили додому на Україну, казали що був такий приказ з гори. Приїхали на україну на голод. Батько і мати ходили на роботу, а з роботи приносили нам з братом в горшечку баланди і по маленькому кусочку хліба чорного як земля, не знаю чі то нам давали чі батьки від себе відривали для нас. Батько не видержав лихої долі, заслаб, заболів і помер. Дожили до трави тоді вже

доживали до нового хліба, травами, листям з дерев. Бачив як ходили пухлі люди, падали на ходу умирали під тинами, це в основному старі які не способні були ходять в колгосп на роботу. Бачив як їздила грабарка і підбирала мертвих людей.

Діти голодні блукали скрізь, казали, що діти де то зникали. Коли дожили до жнив, після того як було зжато, колосків збирати не дозволяли, їздили об'їзчики на конях і гонили. Но ми малишва украдались назбирати колосків кого спіймають то наказували штрафом в трудовні батьків хоча вони й були дурноднями. В 34-му році пішов в школу, в 41 р закінчив 7 кл. в школі нам розповідали, що в країні єсть вороги народу, що всі труднощі в городах і селах це через ворогів народу. В зимній час учився, в літній робив в колгоспі, пас вівці, поганяв коней в політнику, збирали буряк, жука і др. Помню одного разу в полі за 7 км. в обідній час приїхало начальство з району і наше сільське, приїхали на бричках, районне в міліцейській формі з наганями. Дорослих і ми в т.ч. зібрали до купи. На стіні висіло два портрети вождів, забув хто вони були (мабуть соратники Леніна). Районне начальство сказало що це вороги народу, сказали смерть ворогам народу, і конюх який тоді числився в передовиках, вилами поколов портрети. Весь період як ходив до школи, жили дуже бідно. В школі вчили вірші і співали про мудрого батька Сталіна і я в тому числі, в 1941 р коли оголосили що почалась війна з Німеччиною. Багато мобілізованих людей, так і осталося в других селах, брали коноплі і робили різні роботи. Німця ожидали з заходу. Рили окопи протитанкові, бліндажі. В вересні мости через річку Оржиця були зірвані нашими військами, через тиждень з заходу почали відступати наші війська. Німець прийшов зі сходу. Були кровопроливні бої. Наші рвалися з облоги. В цих боях наших солдат загинуло дуже багато, німців 7 чоловік. Був в окупації, бачив, що тоді робилося. Був в германії на рабській роботі в шахті, бачив всі знущання над нами молодими людьми, знаю в натурі що таке фашизм. Після перемоги, вернувшись додому на рідну землю, нас стрічали не приязно в очі тикали пальцями, що ми изменники родіни. Вчім же моя і всіх таких як я вина. А тепер спасибі судьбі, остався в живих і коли стала гласність, я з газет, журналів та телевізора внав хто винен. Винен в голодовці 33 р, одданих в окупацію 80 міл, погібших в війну 20 міл тиран Сталін та його посібники.

Тоді саме болячіше що ще єсть, Сталіністи які захищають його Сталіна, єсть вони ще в городах і селах ну їх мало, це ще залишилось його коріння ну і пагонці які нічого не бачили в житті

В останній статті, в Сільських Вістях стаття Твориться книга-меморіал 33-гогод. Люди пишуть справедливий отпор людям-сталіністам, які недовольні гласності, нехотять щоб розказувалася правда, мабуть вони самі замішані або їх родичі. Кажуть

сталіністи що при Сталіну було все. Не знаю може дей було, а от я помню в селах в магазині з продуктів не було нічого. Був сахар і конфети (подушечки) так хто його купував, не було за що купувати, ми діти раз у год пробували конфетки коли давали в школі по 100 гр на учня. А тепер в магазині і вселі єсть все що треба.

А хіба можна забути оті налоги. Податок на огород, на кожну фруктову деревину в городі, місо, шкура, картопля.

А непосильна позика. Все що було, на базарі продавали на позику і налог. В настояне время все хаоршо, можна жити, тільки треба трудитись. І бачимо що йде ще до кращого. Підтримую статтю т. Френц Є.В. з с. Липівка про випуск марок на спорудження памятника помершим від голоду

Вибачте може що не й не так написав. Я пишу як живий свідок тих страшних часів, щоб і моя була відсіч отим закоренілим сталіністам. Щоб і надалі газета, журнали, радіо по телевізору по більше розкривали злодіяння Сталінізму, щоб таке ніколи не повернулось.

Пишу вам може й мое слово вам чим допоможе, в тій великій праці за яку ви взявсь. Жилаю вам успіхів в вашій трудній, але цінній роботі для блага народу і майбутнього покоління. Ще про одно. Пишуть оті сталіністи що при Сталіну було все в магазинах. Не знаю може де в городах і було а селах в магазинах не було нічого особливо з продуктів. Сахар і конфети (подушечки) були, але хто його купував не було за що купувати, робили за дурнодні. Налоги були страшні, не посильна позика все що було продавали та платили налоги. В магазинах появились продукти і стали купувати після смерті ката Сталіна. Зараз в магазині єсть, все, та ще плюс огород, підсобне господарство, жити можна.

З повагою Іван Семоненко (підпис)